

SÖKAREN

Nr 7 1965 Årgång 2

Lösnummerpris 1: 80 (inkl. oms.)

Universum är en andlig enhet, ett väsen som äger medvetande, tanke- och skaparförmåga. Dess intelligens är alltomfattande, ty det innehåller allting — ingenting har tillkommit som det ej är upphov till. All "materia" finns som bildningar i denna ande.

Anden är Gud. Den är delbar. Genom de fenomen, de Guds tankar, som förekommer i universums ande, bildas "organismer", som är **attrapper** i Guds medvetande, och de innesluter i ett "rum" en bit av medvetandet. Så uppkommer självständiga enheter - växter, djur och människor - som har eget medvetande, vilket begränsas i rummet av den fysiska kroppen med sinnesorganen som "fönster" och i tiden av födelsen och döden, och har egen identitetsupplevelse.

Envar människa och allt annat levande är i sitt andliga väsen fragment av världsalldets ande. Allt som har liv, är i grunden ett och detsamma. I djupet i allt levandes väsen finns något som inte är tillfälligt, och det är det som vi avser, när vi använder begreppet **jag**, det är inte våra förmimmelser eller tankar utan i stället det **i vilket** detta är företeelser, och det är vårt "sanna jag" och äger evig tillvaro, och det är inget mindre än Gud själv.

Det finns endast ett väsen: Gud. Vi alla som lever, är olika bildningar av Gud, olika upplevelser som Gud har. De tankar som jag **har** och den organism som jag **har**, är det som sammanfattas med mitt namn. Men jaget **som har**, mitt väsen, är den andliga livssubstansen som utgör universum, som är Gud.

Även våra motståndare och s.k. fiender, även våra djur - såväl de älskliga sällskapsdjuren som de grymma rovdjuren - är olika former i vilka Anden uppenbarar sig.

En personlighet utbildas spontant under Andens förverkligande av de möjligheter som ges av strukturen hos den organism (och i synnerhet hjärnan) som medvetandet hör till - samt under påverkan från miljön, vilken kan vara likgiltig eller uppfostrande.

I olika kroppsliga "hus" kan Anden bli en mångmördare, en vetenskapsman, en filantrop, en tjuv, en författare osv. Albert Schweitzer, Adolf Eichmann och Dag Hammarskjöld är med sin verksamhet exempel på hur Anden, världsmådet, utbildas olika i olika organismer.

Eftersom samma medvetandessubstans finns hos allt levande, är det lätt att inse det orätta i att vara grym mot andra och även djur. Våra släktingar i djurriket har en ande av precis samma väsen som vi - ty ande är tänkbar i endast en form, den rena anden - mångfalden existerar i det skapade, men enheten är en egenskap hos det skapande, hos grunden, livssubstansen.

Mitt eget väsen, allas väsen, är Gud. Det är det som jag förnimmer som mitt "jag" och är så rädd om...

UR INNEHÄLLET:

Edgar Cayce:

Telepati 2

Sadhu Vaswani:

Flöjtspelaren 3

Swami Narayananda:

The End of Philosophy 4

Charles Bowen:

Gåtan George Adamski 6

Ch. Bowen och G. Creighton:

Vad händer över Warminster? ... 7

Robert S. Plimpton:

Vi fann vårt hem med slagruta ... 8

Bo Johnson:

Sökande efter det högre jaget
(II) 12

TELEPATI

Av Edgar Cayce

För några år sedan drev jag en fotografsk studio. En ung dam som arbetade hos mig på den tiden, var utbildad musiker men hade av någon anledning blivit intresserad av fotografering och av de fenomen som manifesterades genom mig. Vi hade många diskussioner om fenomenens skilda faser. En dag sa jag till henne: "Jag kan med tanken förmå en person att besöka mig." Hon sa: "Det är omöjligt." Jag sa att jag skulle bevisa det för henne.

Detta hände sedan jag under en tid hade funderat över dessa ting, studerat och fått litet hum om vad den stora kraft är, som vi talade om: — *undermedvetandet*. Jag hade den tanken att man kunde genom koncentration — vilket innebär att man sätter åt sidan fysisk medvetenhet — hålla vissa bilder i medvetandet, föreställa sig en annan person göra något och mentalt förmå honom att göra det.

Den unga damen sa att hon inte trodde att jag kunde förmå hennes bror eller en mr. B. att besöka butiken — brodern emedan han inte brydde sig om det arbete jag höll på med och B. emedan han inte tyckte om mig. Jag sa till henne att hennes bror inte endast skulle vara i min studio följande dag klockan 12.00 utan även be mig göra något för honom och att B. skulle infinna sig dagen därpå före klockan 14.00.

Jag satt i meditation nästa morgon i ungefär en halvtimme och tänkte på hennes bror. Vid slutet av den tiden såg jag honom komma förbi på gatan, sedan vända om och stiga upp för trappan till min studio. Han stod där några minuter och såg upp för trappan, gick sedan därifrån. Efter en stund vände han om, och denna gång gick han in i studion. Hans syster, förvånad över att se honom, sa: "Vad gör du här?" Han satte sig på bordskanten, vände hatten i händerna och svarade slutligen: "Jag vet inte riktigt, men jag hade en del bekymmer i går kväll i butiken, och du har ju berättat så mycket för mig om mr. Cayce, så jag undrade bara om han inte kunde hjälpa mig." Hans syster var nära att svimma.

Dagen därpå tog jag plats i samma stol klockan 11.00. Flickan sa: "Jag antar att ni kan göra det med mr. B. när ni gjorde det med min bror." Jag sa till henne att jag inte skulle vara inne när han kom, eftersom han tyckte

så illa om mig, och att han inte skulle veta varför han var där. Efteråt talade hon om för mig att han kom in ungefär halv ett, när jag hade gått ut. När hon frågade om hon kunde göra något för honom, svarade han: "Nej, jag vet inte vad jag har här att göra. Jag kom bara förbi." Och så gick han ut.

Detta uppfattar jag som telepati, tankekraft, men det är att tvinga sig själv på en annan. Det är farliga saker. Det är något som ingen av oss har rätt att göra, såvida vi inte är mycket säkra på vad vi gör. Det kan vara bra att kontrollera ens egna barn på det sättet, men även det kan vara farligt, ty den som tvingar sin vilja på en annan, är en tyrann. Gud tvingar inte sin vilja på oss. Atingen gör vi vår vilja till en med Hans, eller också står vi i motsättning till Honom, men vi har vårt personliga val att göra. Om nu telepati inte skall användas så att vi tvingar vår vilja på andra, vilken roll kan den då spela i vårt liv?

Vi kan påverka andra människor så att de kan göra Guds vilja, eller vi kan försöka påverka dem mentalt precis som vi skulle göra i deras närvaro så att de skall få veta ljuset och sanningen. Har ni någonsin försökt att bedja för någon? Har ni någonsin fallit ned på knä för att bedja till Gud för andra människor att deras liv måtte förändras? Det är att använda tankens kraft på rätt sätt, ty den kraft som åstadkommer förändringarna måste vara av gudomligt ursprung.

Vem som helst som vill kontrollera andra med tankens makt, kan göra detta, men se upp, ty just det som ni vill kontrollera hos den andre, skall bli det som kommer att stötta er själv i fördärvet. Det skall bli er Frankensteins. De av er som har något studerat Atlantis historia, vet att dessa mentala krafter var högt utvecklade där. Många kunde tänka med sådan koncentration att de skapade materiella ting med sin tankes kraft. Att använda en sådan kraft för själviska intressen, så som de gjorde, kan endast resultera i det onda. Den största synden i världen i dag är själviskhet, och när någon utövar tvång mot en annan.

Tankens kraft existerar fortfarande precis som den gjorde i det gamla Atlantis. Men vad hände med atlantiderna när de använde kraften själviskt?

Förstörelse! Vi har alla denna mentala förmåga; vi kan alla träna oss så att vi kan underställa andra vår egen vilja, men vi har ingen moralisk rätt att göra det. Vi har rätt att berätta för människor om våra egna erfarenheter och låta dem avgöra för sig själva, men vi har ingen rätt att binda deras vilja till vår egen. Om vi kan använda våra inre krafter till att hjälpa Guds skapande, då använder vi dem på rätt sätt. Men om vi använder dem för våra egna själviska intressen, missbrukar vi dem.

Utdrag ur boken "What I believe" av Edgar Cayce. Denna kan erhållas från Chimes, P.O. Box 818, Encinitas, Calif., USA.

Kommentar: Vad som kan ske, är väl att impulser sändes ut mot ett främmande medvetande. Att verkligen underställa en annan individ sin egen vilja, är nog knappast möjligt annat än med den andres medgivande, vilket sker under hypnos, då den hypnotiserade medger påverkan — eljest kan det hypnotiska tillståndet inte åstadkommas. Vi har nog alla vår fria vilja att välja mellan de impulser som vi kan bli utsatta för av bedjare, svart- eller vitkonstnärer.

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med Sanningen

Nr 7 — 1965 — Argång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Tel: 32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) 14:—
Halvår 7:20

Nästa år utkommer SÖKAREN med 10 nr och pren.priset för helår blir 17: 50.

I Finland, Danmark och Norge kan prenumeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENS adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande.

Prenumeration kan även ske genom Akademiska Bokhandeln, Postfach 128, Helsingfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Boghandel, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Welhavensg. 66, Bergen, postgiro 7 1377 (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

Annonsspriser:

Helsida 145:—, halvsida 80.—, kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per paltrad

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren.

Tryckt av: Samuelsons Grafiska AB Älmhult

Jag tror att **hinduismen** just nu har ett särskilt bud till världen genom att den så starkt framhäver livets helighet, livets enhet och människans gudomlighet.

Swami Lokeswarananda

Jag är säker på att **buddhismen** har ett budskap till världen, ett svar på dess frågor. Att fly det onda, att söka det goda, att rena sitt hjärta, det är Buddhas lära. Buddha har sagt att man bör övervinna vrede med vänlighet, hat med kärlek, ont med gott; man skall övervinna den girige men en gåva, lögnaren med sanningen. Buddha har lärt att det är den inställningen som den vanliga människan skall ha till livet. Det är min tro att buddhismen har en stor framtid i denna världen som helhet. Det är den enda religion som står sig inför den moderna vetenskapen. Jag hoppas av allt mitt hjärta att Västerns länder skall studera buddhismen, och om de gör det, skall det bli möjligt att lösa världens problem och skapa lycka och trygghet.

U San Nyun

Vad jag anser att **Islam** har att bjuda den moderna världen? Frid genom människans underkastelse under Gud. Islam förkunnar en Gud, en mänsklighet och en enda lag. Den lagen är koranen — mänsklighetens universella lagbok.

Muhammed Ali

Judendomen är ingen missionerande religion. Vi har ingen önskan att omvända andra till att dyrka Gud på vårt sätt. Det enda vi ber om — och det ber vi dagligen om — är att jorden och alla dess invånare i en nära framtid skall erkänna Guds herravälde; att de måhända skall nå Gud på sin egen väg; men först och främst att de skall komma fram till Gud och erkänna hans fullständiga herravälde över universum.

Isaac Levy

Citaten från Christopher Mayhew, människor som söker Gud. (Gleerups, 1955.)

FLÖJTSPELAREN

Av Sadhu Vaswani

Vid en marknad i en liten, tyst by såg jag honom. Folk hade kommit samman från närbelägna småbyar — män, kvinnor och barn — de hade den dagen tagit på sig nya kläder i olika färger. En fanns där i mängden som genast tilldrog sig uppmärksamhet. Han spelade på en flöjt: och när jag hörde honom, öppnade jag mitt hjärtas fönster för att släppa in mer och mer av melodin i hans musik.

Jag ville få veta allt som var möjligt om denne man med musik inom sig. Han befann sig där, fick jag veta, inte för att erhålla en gatumusikants mager lön: han var där för att han älskade folket. Han bodde, sade man, i ett litet hus vid vägen.

Jag besökte honom en dag efter marknaden. Han hade ett barns själ, men hans sinne var en vis mans. Han var hängiven en enda sak: sin flöjt som han spelade underbart på i sitt hus och på gatorna, på marknaden och på fälten, uppe på kullarna och vid sidan av strömmen. Jag besökte honom på kvällen: han hälsade mig glatt igenkännande. Jag var där, sade jag honom, för att göra hans *dars-hana* och höra honom spela och tala vid mig.

Jag frågade honom om hemligheten med den "storhet" som människor och nationer så fåfängt sökte efter.

"Storhet", sade flöjtblåsaren, "är den mask som sätts på av de småsinnade. Om du, mitt barn, vill älska, avstå från storhet. Sträva inte efter att bli stor utan efter att bli en Mänsklighetens tjänare — en allt Livs tjänare."

Tjänandets väg?" frågade jag.

Flöjtspelaren hade rest mycket. Han hade träffat på många sinnen. Han hade mediterat över naturen, dess skönhet och storslagenhet — över livet, dess lidande och strid — över historien, som skapats av brustna drömmar av Guds rebeller — dröm-

marna om Sanning och Skönhet och Frihet, gäckade åter och åter av makt och högmod.

Flöjtspelaren gjorde en kort paus och sade därefter: Vad beträffar tjänandets väg. . . det enda som skall göras, är att avslöja illusioner. Varje epok har sina illusioner: och vad som kallas framsteg är ofta ett steg från illusion till illusion. Illusionen om den andra världen har spelat sin roll i mänsklighetens liv. En annan illusion är den om civilisationen."

Flöjtspelaren sade ytterligare: "Att blotta illusioner är att skåda Det Sköna, att se *Atman*, den inneboende Anden. Pengar, berömmelse, titlar, makt — nyttiga ting — söks av människor som inte har den vision som kommer av *jnana*, kunskap. Ser du Skönheten i kampen och konflikterna i ditt liv? Om inte, har du ej lärt dig att beträda tjänandets väg."

Jag frågade honom hur den Endes kunskap hade kommit till honom, hur han hade blivit en musikanter, en flöjtspelare, en tillbedjare av det Sköna.

Då talade han om för mig hur sorgen hade kommit in i hans hjärta och sorgen hade vänts till sång.

Ton efter ton av sorg ljöd genom hans flöjt. I hans hjärta var längtan hos den som älskade naturen och livet och spelade för bönderna och arbetarna och det fattiga byfolket de melodier som hänförde deras hjärtan. Utifrån sin sorg hade han byggt sin konst. I sorgens mörka vatten hade han sett Skönheten som är Gud.

Och innan jag tog avsked av honom, spelade han på sin flöjt melodier av den mest säregna skönhet. När jag frågade honom vad de betydde, såg han i mina ögon och sade: "Följ där flöjten leder: ty där är lidandets skönhet som gör livet rikt och starkt och fritt i denna bittra värld av hat och strid."

Från East and West Series, 10 Connaught Road, Poona I, India.

ALBERT SCHWEITZERS BÖN

Det som plågade mig mest, var kunskapen om djurens onämnda lidanden ...det föreföll mig otroligt — detta var innan jag ännu var tillräckligt gammal för att gå i skolan — att jag endast skulle innefatta mänskliga varelser i min aftonbön. Så när min mor hade hört min bön och kysst mig godnatt, bad jag i hemlighet ännu en bön som jag själv hade satt ihop; den var för alla levande varelser: "Käre Gud, skydda och välsigna alla varelser som andas, rädda dem från allt ont och låt dem sova i frid och ro."

THE END OF PHILOSOPHY

av Swami Narayananda

J.3. Under oroligheterna i Västpakistan (Punjab) trängde en muslimpöbel in i ett ensamt hinduhus i en provinsstad. Många av invånarna blev brutalt mördade. En ung pojke på tolv år gömde sig under det persiska hjulet i en brunn och blev vittne till hela uppträdet. Pöbeln fick tag på pojkens moder som var havande, slet kläderna av henne och stack henne i underlivet och drog ut det ofödda barnet. Kvinnan föll ned medvetlös, och banditerna roade sig storartat, och så lämnade de henne åt sitt öde och gav sig iväg i hög sinnesstämmning. Pojken såg sig omkring, kom fram från sitt gömställe och närmade sig sin moder med tårar i ögonen. Modern hade nu återfått medvetandet. Hon bad sin son att skyla hennes nakenhet med ett tygstycke och lägga en tegelsten under huvudet på henne. Pojken gjorde som hon bad honom. Så välsignade hon honom och gav upp andan. Pojken utbröt i höga klagorop, men det fanns ingen som kunde trösta honom, och han var fruktansvärt rädd. Han lämnade huset i förtvivlan och löpte utan mål genom markerna. Till sist kom han, uttröttad och utsvulten, fram till en flod. Han tänkte att han skulle ge sig i floden och göra ett slut på sitt eländiga liv. Och med detsamma kastade han sig ut i det djupa vattnet. En båtsman som av en händelse fick syn på honom, då han fördes bort av den starka strömmen, hoppade ögonblickligen i det djupa vattnet, simmade ut och fick tag på pojken och förde honom oskadd till sin båt. Genom att utfråga honom fick han höra pojkens berättelse om de upprörande grymheterna som hade drabbat hans familj, kände medlidande med honom, gav honom mat och fick honom att stanna hos sin familj. Men pojken hade annat i sinnet; hans allvarliga önskan var att komma till Rishikesh. För den skull tog båtsmannen honom till den andra flodstranden och beskrev för honom hur han skulle komma till Rishikesh. Pojken följde hans anvisningar och nådde till sist fram till sitt mål, fastän han måste utstå otaliga svårigheter på vägen. Berättelsen som återges ovan, är pojkens framställningen sedan han nått fram till Rishikesh 1947.

J.4. Efter detta kom nyheterna om de mest vidriga och omänskliga hand-

lingar som utförts av muslimpack i Pakistan. Oskyldiga flickor och unga pojkar och äldre kvinnor kom i händerna på den rasande muslimpöbeln; de blev avklädda och måste gå i procession på de allmänna gatorna. Efter de värsta kränkningar på alla möjliga sätt, slaktades de utan nåd. Sådana omänskliga gärningar var dem ett omåttligt nöje. Hinduer som på ett eller annat sätt lyckades fly från Pakistan, samt andra människor på denna sida av gränsen, tänkte på hämnd. De var beredda att betala muslimfolket tillbaka medderasegnamylt. Så fick tag på oskyldiga muslimkvinnor, unga och gamla, både gifta och jungfrur, i Hindustan, klädde av dem och lät dem tåga i procession på de allmänna gatorna, gav dem varje form av omänsklig behandling och slaktade dem till sist.

J.5. I Uttar Pradesh löpte en rasande hindupöbel fram till ett muslimhus och omringade det. Husets ägare var en god och gudfruktig man. Han hade hustru och två ogifta döttrar. Han bad hinduerna att skona hans eget, hans hustrus och döttrarnas liv. Han förklarade att han, om de önskade det, skulle anta hindureligionen och bli hindu, och om de önskade gifta sig med hans döttrar, så skulle han gärna gifta bort dem med män efter deras val. På alla möjliga sätt bad han dem att visa barmhärtighet mot dem alla, men packet var inställt på illgärningar. Då det inte fanns någon annan utväg, tog han sin laddade revolver, uttalade Guds namn, sköt sin fru och två döttrar och till sist sig själv och lät så ridån gå ned för denna omänskliga tilldragelse. Inte endast här utan också på andra ställen i Indien lekte hinduerna med fromma muslimers liv.

J.6. Som en motsats till det ovan relaterade står följande händelse som

är väl värd en grundlig genomläsning. För fyra år sedan började några apor, som tillhörde två olika grupper (kolonier), att slåss alldeles utanför mitt rum i Rishikesh. De utstötte hatfulla skrik och började bita och flå varandra. Mycket blod utgöts. Jag iakttog noga detta uppträde. I striden deltog både hannarna och honorna. Då kampen nått sin kulmen, hoppade en jättstor apa, som verkade vara en anförare, ned från ett tak, fångade en gammal honapa i nacken, kastade omkull henne och pressade henne så starkt mot marken som om han ville kväva henne. Honapan skrek då hon låg där hjälplös, och när den rasande anföraren hörde hennes skrik, lät han henne vara och sprang efter de andra unga aporna, som hörde till motståndarna, för att slåss med dem.

Denna handling av den rasande apan att inte skada en hona av sin egen ras, när hon hade kapitulat, är inget mindre än ett under. När vi tänker på denna händelse och jämför den med de omänskliga, avskyvärda grymheterna som begåtts av mänskliga väsen, inte endast i Indien och Pakistan utan i hela världen under krig och på annat sätt, så tvingas vi böja vårt huvud i skam och vanära. En rasande apa hade, till och med under ett vredesutbrott och mitt i stridstumultet, anständighet nog att visa barmhärtighet med den gamla honan, under det att de så kallade kultiverade människorna, civiliserade människor i det tjugonde århundradet, de högsta ledande politiker, presidenter, premiärministrar osv, fritt begagnar dödande vapen mot oskyldiga män, kvinnor, stora och små barn, havande kvinnor och jungfrur och lägger deras hus och hem och ostrafat begår varje form av omänsklighet och barbariska handlingar. När vi söker efter orsakerna till dessa omänskli-

ga handlingar, kan viklartåterföra dem på följande ursprung till varje form av omänskligt handlingssätt: religiös fanatism, ras- och hudfärgsfördomar, oriktig uppfattning av religion, brist på andlig utveckling, felaktig uppföstran och brist på behärskning av sinne och känslor. Världen har glömt att det blott finns en Gud. Sanningen är gemensam för alla och envar. Varje religion leder till Gud. Med att skada sina medmänniskor, skadar man sitt eget Själv. Fastän vetenskapen har upptäckt atomkraften, atom- och vätebomben och många andra dödliga vapen och nya, fina apparater, så visar resultatet dock att den moderna människan har blivit mer barbarisk än till och med forna tiders barbarer. Den moderna människan har blivit ondare, sinnligare och farligare och har inte den minsta behärskning av sitt sinne och sina känslor.

Med uppfinningen av de dödligaste vapen har människan blivit ett hot mot världsfreden. Om ledarna hade övat upp en verklig behärskning av sinne och känslor, och om de hade haft verklig urskillningsförmåga och lidelsefrihet, så skulle de inte ha handlat så ont och obarmhärtigt. Om världens ledare och nationerna inte bättrar sig, får de lida för sina synder. Min avsikt med att skriva allt detta, är inte att irritera eller skada någon person eller något parti utan blott att peka på människans och världens exakta ställning i denna kritiska tid.

Oversatt från den danska översättningen med bistånd av Anne Lise Dresler. Narayanandas böcker är utgivna av Borgens Forlag, Gl. Kongevej 24, Köpenhamn V.

Sadhu Sundar Singh var en kristen mystiker i detta århundrade. Hans fäderneärvda religion var sikhismen, vilken är en syntes av hinduismen och muhammedanismen; den är en blandning av allt det bästa ur dessa båda religioner. Som studerande vid Patialas missionsskola var han ledare för några unga män som kallade sig kristendomens fiender och som satte en ära i att förolämpa missionärer. Emellertid studerade Sundar Singh ivrigt Nya Testamentet.

Under julen 1904 uppenbarade sig Jesus Kristus för honom i en vision. Cirka ett år senare blev han kristen och döptes i Simla. Iklädd en *hindu sanyasis* gula klädnad reste han vida omkring som evangelist. Han tillhörde inte någon särskild gren av kristendomen; inte heller var han protestant. Han endast lovprisade Guds makt och barmhärtighet så som dessa kommit till uttryck i Jesus Kristus.

I sina predikningar tyckte han om

Ahimsa eller att inte döda: En människa som vill bli en yogi, som vill nå Gud eller förverkliga Själv, skall vara vänlig mot alla varelser. Hon skadar inte något levande väsen varken i tanke, ord eller handling. Hon älskar alltid alla och envar och önskar alla lycka och välgång. Denna kärlek och dessa goda tankar som hon hyser för alla levande väsen, skall i högsta grad hjälpa den aspirant som söker sanningen. Och hon inte endast själv undviker att skada någon i tanke, ord eller handling, hon förorsakar inte heller att andra vållar **himsa** (skada) och ger ej heller sitt samtycke till att andra vållar någon skada. Även de mest ondskefulla människor och djur blir tama och fredliga i närvaro av en människa som är fast förankrad i **ahimsa**. Ja, genom hennes kraft och renhet mister de människor som kommer i kontakt med henne, sin ondskefullhet så länge de befinner sig i hennes sällskap. När **ahimsa** är rotfast i en människa, försvinner all fiendskap i hennes närvaro.

Narayananda

att upprepa följande tanke:

”Det är inte dogmer vi indier behöver, inte ens religiösa dogmer. Vi har nog och mer än nog av sådant. Vi är trötta på dogmer. Vi behöver den levande Kristus. Indien är i behov av folk som inte predikar och undervisar utan som arbetar och villkas hela liv och anda är en uppenbarelse av Jesus Kristus.”

Det finns knappast något land i världen till vilket han inte frambar detta evangelium om den Levande Kristus. Vi hörde det direkt från hans egna läppar när han besökte Colombo på sin färd till Europa.

Han hade att utstå många svårigheter under sina resor i Tibet och under sin pilgrimsresa till Mount Kailash, där han säges ha mött en maharishi. Vid en av sina resor i Tibet hade han som följeslagare en tibetansk budistmunk. Då de märkte att en fruktansvärd storm nalkades dem, skyndade de sig i riktning mot ett kloster för att få skydd. När de kom förbi ett bråddjup, hörde de ett stönande därnerifrån. I det de såg ned, upptäckte de en man som fallit ned för branten och nu låg svårt skadad och ur stånd att röra sig. Munken sade:

”Enligt min tro ser vi här ett exempel på Karma; detta var den här mannens Öde, verkan av en orsak. Mannen är dömd att dö här, medan jag däremot måste skynda vidare mot mina egna mål.”

Men sadhun svarade:

”Enligt min tro måste jag komma till min broders hjälp.”

Munken begav sig skyndsamt iväg mot klostret för att undkomma stormen, medan sadhun tog sig nedför sluttningen och lyfte upp den sårade mannen på sin rygg. När han kom fram till vägen som ledde till klostret, dröp han av svett. Så snubblade han mot och nästan föll över ett hinder på marken. Till sin överraskning och förfäran upptäckte han att det han stött på, var hans följeslagares kropp, frusen till döds av den isiga vinden. Och så insåg han att han själv i sin ansträngning under det han bar den skadade mannen på sin rygg, hade hållit sin egen kropp varm och räddat sitt liv. Med andra ord: det var ett fall då en människa räddade sitt eget liv genom att undsätta en broder!

Från Religious Digest, Jayanthipura, Talangama, Ceylon.

EN NY BOK

Astrid Gilmark berättar om egna upplevelser av "övernaturlig" karaktär och om bevis på fortlevnad som hon ehållit genom olika medier.

Boken heter **JAG VET** och kan rekvideras direkt från Nybloms Förlag, S:t Olofs-gatan 10 A, Uppsala, eller köpas i bokhandeln. Pris 11: 75 + oms.

GÅTAN GEORGE ADAMSKI

Av Charles Bowen

Innan journalisten Robert Chapman såg uppgiften om George Adamskis död i Flying Saucer Reviews maj/juninummer i år och skrev litet om händelsen i Sunday Express den 23 maj, hade Adamskis frånfälle passerat utan egentlig uppmärksamhet i brittisk press. En av de mest omstridda personerna i de flygande tefatens historia, medförfattare till en bestseller i ämnet, hade diskret slunkit ut från scenen.

Eftersom endast ett tidningsklipp har funnit sin väg till Flying Saucer Review när denna ledare skrivs — och det är en fotokopia, sänd till oss från Schweiz av fröken Lou Zinnstag! — får vi förmoda att inte så värst mycket har skrivits i den amerikanska pressen heller. Tyvärr medföljde ingen uppgift om från vilken tidning klippet var hämtat, men meddelandet hade lämnats av UPI och var daterat Washington den 30 april. Det upplyser om att George Adamski, som nyss fyllt 75, avled den 23 april på ett sanatorium i Takoma Park, Maryland, som följd av en hjärtattack. Han begravdes på nationalkyrkogården i Arlington.

Adamski och hans historier blev föremål för hån och förlöjliganden men drog även till sig en stor mängd anhängare. Det finns fortfarande flera grupper runt om i världen som håller på och arbetar med spridningen av de "budskap" som Adamski uppgav att hans utomjordiska kontakter lämnat till honom.

Oppositionen mot Adamskis påståenden har inte varit begränsad till UFO-skeptikerna. Det är ingen överdrift att säga att hans hårdaste kritiker och häftigaste motståndare påträffas inom ufologernas led, bland dem som har en vetenskaplig syn och som strävar efter att göra ämnet "respektabelt". Följande varning infördes t.ex. i mars/aprilnumret av NICAPs *UFO Investigator*: "I ett föregående nummer varnade vi för att de så kallade 'kontaktade' ...skulle försöka dra nytta av varje våg av UFO-publicitet och därmed ge upphov till ytterligare förvirring i ämnet hos allmänheten. Detta är vad som nu sker. George Adamski...höll nyligen en presskonferens i Washington och ger sig ut på en föredragsturné i landet. Andra kontaktpersoner drar på samma sätt fördel av den publicitet som skapats av

*The UFO Evidence**) den senaste tidens våg av iakttagelser samt major Keyhoses artikel i januarinumret av *True*. De sensationella, obekräftade påståendena - ofta ytterligt tvivelaktiga - skymmer bort de allvarliga, konstaterade fakta som finns rörande UFO:na och avskräcker inflytelserika personer (inklusive medlemmar av kongressen) från att ägna sig åt ett djupare studium av ämnet. Vi ber er att söka förmå nyhetsmedia att vända sig till oss för upplysningar, ifall mr. Adamski eller andra kontaktpersoner dyker upp i er trakt, så att den skadliga publiciteten kan motverkas."

En annan duktig, pålitlig och respekterad UFO-forskare skrev i ett privat brev för någon tid sedan att "hans (Adamskis) historia visar att han inte är mycket mer än en opportunist...som inte gjort annat än tjänat sitt levebröd med fantastiska historier under de senaste trettio åren - och han har berättat några oförskämda lögnar."

Också framlidne Waveney Girvan, som publicerade Adamski/Leslies bestseller *Flygande tefat har landat*, blev något desillusionerad mot slutet av sitt liv. Efter ett sammanträffande med Adamski 1963 klagade han över att denne inte kunde ge klart besked på en klar fråga.

Vi har tillkännagivit att det är denna tidskrifts politik att utan fördom undersöka varje aspekt av flygande tefatsmysteriet. I ledaren i mars/aprilnumret antydde det att de misstänkta lärorna som de kontaktade presenterat, kunde förklaras av att dessa människor bedragits av en fasad som med beräkning upprättats av främmande väsen, vilkas syften på intet sätt har något med vår välfärd att göra, för att på det sättet åstadkomma förvirring kring tefaten och leda bort uppmärksamheten från dessa väsens verkliga syfte. Säkert kan denna syn tillämpas på fallet Adamski liksom också den hypotesen att han faktiskt hade någon slags erfarenhet som han sedan undan för undan broderade ut och att han med tiden själv kom att tro på sina broderier. Waveney Girvan framförde en gång under ett privat samtal tanken att detta kunde vara förklaringen till Adamskis inexakta svar, liksom i en dröm, när en fråga riktades till honom.

Vad vi än tror om Adamski, hur mycket vi än reser borst inför den "barnsliga" filosofin, får vi lov att försöka vara justa och inte slå igen dörren om honom utan att begrunda ett par, tre saker. Den första är Adamskis fotografier. I sin bok *Flying Saucers and Common Sense* (flygande tefat och sunt förnuft) berättade Waveney Girvan om hur en opartisk expert förklarat att det inte var fråga om foton av en liten modell eller något välbekant hushållsföremål. Om vi trots detta vidhåller att foton är falsarier, måste vi tro att Adamski och hans vänner byggt en metallmodell i full storlek, som de sedan förmådde att göra en flygtur så att bilderna kunde tas.

1954 uppfångade unge Stephen Darbishire ett föremål med sin lädkamera. Det hade observerats av pojken och en vän medan det höll sig svävande över Conistonsjön. Fotot visar något som, fastän det inte befunnit sig i fokus, äger en anmärkningsvärd likhet med maskinen på Adamskis foton. **)

En annan sak är anklagelsen som så ofta riktats mot Adamski att han var en "professionell" kontaktman. Det är inte bekant om han gjorde sig någon förmögenhet av sina föreläsningar och senare böcker, men det är känt att han, när publicering planerades, inte tog emot någon ersättning för sin del av *Flygande tefat har landat*. Denna upplysning gavs till Flying Saucer Reviews nuvarande redaktör och vid ett annat tillfälle till Gordon Creighton av den man som publicerade boken - Waveney Girvan.

Slutligen har vi "eldflugorna". I *Ombord på rymdskepp*, som publicerades 1955, skrev Adamski om "billioner och åter billioner eldflugor...som fladdrade överallt, rörde sig i alla riktningar..." och som han säger att han såg utanför rymdfarkosten på en höjd av 50.000 miles. Sju år senare beskrev överste John Glenn under jordenrutfärden i rymden ett liknande fenomen varje gång han bevittnade solens uppgång. ***) Efter detta måste tvivlaren säga att Adamski var i besittning av en fruktbar inbillning och genom en lyckträff slog huvudet på spiken. Vare därmed hur som helst; ingen kan bestrida att Adamski under

(Forts. på sid. 15)

VAD HÄNDER ÖVER WARMINSTER?

Av Charles Bowen och Gordon Creighton

I en artikel under rubriken "Farligt ljud som kan döda en fågel" ställde tidningen *Southern Evening Echo* den 13 januari följande fråga: "Vilken är förklaringen till det 'kusliga ljud' som fler och fler rapporterar?...en vibration som, påstås det, kan döda en fågel mitt i flykten." Warminster i Wiltshire var då den senaste plats där folk hade förbryllats och oroats av ljudet.

Vi får veta att "väsenet" förebyggas av ett våldsamt "gnisslande" som beskrivs på olika sätt; ett är att ljudet var som när kolsäckar tippas, ett annat att det påminde om när trädgrenar släpas över grovt grus. Det talas också om ihållande surrande eller susande ljud och intensiva vibrationer.

Sedan januari har det ofta förekommit rapporter om fenomenet i Warminstertrakten. I april märktes ljudet komma in över Five Ash Lane mellan Crockerton och Sutton Veny, och en mr. David Holton i Crockerton omtalar att han var på platsen strax efteråt. Mr. Holton är en amatörgéolog och -naturforskare som har studerat fenomenet under några månaders tid, och han omtalar att vid detta tillfälle stördes en flock duvor av den annalkande ljudvågen. Fåglarna blev förskräckta och flög åt alla håll, och den man som bevittnade scenen sa att flera föll ned döda. När mr. Holton undersökte dem strax efteråt, var de fortfarande varma men uppvisade ändå en höggradig dödsstelhets.

Fenomenet är inte alls säregt för Warminstertrakten. Många har lagt märke till det och dess effekter, och flera fall finns upptecknade. Ett inträffade 1961, och det medförde även ett dödsfall, en cyklist åkte in i en "ljudvåg" och kastades från sitt fordon av stöten så att han senare avled av de skador han ådrog sig. Den händelsen inträffade i Yorkshire Moors.

Dessa märkliga händelser har avskrivits som jordskalv, norrsken, statisk elektricitet i atmosfären, meteoror, vattenkast, bilar m. m. Mr. Holton, förefaller det, bragtes inte på fel spår av dem som tar sin tillflykt till konventionella förklaringar, och han fortsatte sin undersökning med att studera redogörelser från gången och nuvarande tid. Han kom fram till förvånande och mycket intressanta slutsatser som han sammanfattade i ett brev som publicerades i den lokala vec-

kotidningen *Warminster Journal* den 4 juni 1965. (Det skall här nämnas att brevväxling med mr. Holton avslöjat att han aldrig hade hört talas om Flying Saucer Review eller Aimé Michel, vilket intygas av FSR:s representanter i den trakten.) I sitt brev till Warminster Journal säger mr. Holton att han upptäckt att kända fall av detta fenomen inträffat på platser som, om de sammanbinds, faller på räta linjer på kartan och att tre av dessa linjer går genom Warminster. Han omtalar också att en del vittnen som han samtalat med om ljudet, även hade haft snabba glimtar av lysande föremål uppe i luften.

Så, vad har vi här? Ingenting mer eller mindre, vill vi föreslå, än en föreningspunkt, så som Aimé Michel upptäckte i fråga om tefatsvågen över Frankrike 1954 och som han beskrev i sin bok *Flying Saucers and the Straight Line Mystery* (flygande tefat och mysteriet med de räta linjerna). *) Läsaren kanske minns att enligt Michel såg vittnen vid dessa centrumpunkter ständigt inte bara flygande tefat utan också stora "molncigarrer" eller moderskepp. Dessa tippades upp i vertikalläge eller nära intill, och de höll sig stilla i luften medan de tog emot eller gav iväg skivformade föremål eller tefat. (Jacques Valleés betydande nya bok *Anatomy of a Phenomenon* har ett kapitel om detta.)

I slutet av sitt brev sa mr. Holton försöksvis att "den stora mängd rapporter som nu finns från historisk tid och vår tid, visar oss fram till den slutsatsen att här är en följd av händelser som är unika och som inte kan förklaras med sådana naturkrafter eller människoskapade krafter som vi känner till. Möjligheten att det är fråga om inblandning från vad som kan finnas utanför vår planet, är då öppen och måste allvarligt övervägas", och mr. Holton framkastade att inom kort något mycket intressant kanske skulle komma att ses över Warminster.

Häpnadsväckande stoff för en liten lokalavisa men inte så märkligt som en händelse vilken rapporterades av *Daily Mirror* den 5 juni och av *News of the World* den 6 juni samt av en del andra tidningar.

På aftonen den 3 juni sågs av många personer ett "glödande cigarrformat föremål" som höll sig vertikalt svävan-

de över Warminster. Det rapporterades ha hängt orörligt i luften från kl. 8.30 till kl. 9.00 på eftermiddagen. Ett av vittnena som citerades i tidningsreferaten var mrs. Patricia Phillips, gift med kyrkoherden i det närbelägna Heytesbury. Mrs. Phillips har sedan dess försett FSR med en redogörelse (medskiss) av vilken vi får veta att hennes son Nigel, 12 år, var den första som såg föremålet. Nigel sprang för att hämta ett mindre teleskop under det att hans moder, broder och syster samt en vän till familjen fortsatte att betrakta det egendomliga ljuset, vilket befann sig i riktning söderut mot den klara himlen. Det var ingen vind, solen skulle just gå ned, och föremålet befann sig på ungefär 45-50 graders höjd. Det tycktes inte röra sig, fladdra eller avge rök, och dess färg var skinande matt gul. Det verkade vara ett solitt föremål. Ungefär kl. 9.15 föreföll det bli kortare, blev så bara en ljuspunkt för att sedan försvinna. Mrs. Phillips vågade inte gissa vad det kunde vara.

Nigel Phillips teleskop var monterat och fokuserat strax innan föremålet försvann. För blotta ögat hade det verkat vara "cigarrformat"; detta bekräftades genom teleskopet, och dessutom såg de att det hade vad som liknade en ring upptill.

Från Flying Saucer Review.

x) Om Michels "räta linjer" läs SM:s artikel i Tid och Rum, oktober 1964! ToR utges av Ifologiska Sällskapet, Box 607, Stockholm 1.

Associated Press meddelar från Lowell, Massachusetts, att en "blåögd, blond, typisk tonåring" har visat förmåga att "läsa med huden" under hypnos. Hon heter Linda Anderson och är 15 år. Hennes far, Arthur Anderson, en tekniker, upptäckte av en händelse flickans förmåga under några experiment med hypnos. I hypnotiskt tillstånd har hon också kunnat ange var saknade personer och föremål befinner sig, korrekt förutsäga väderleken för 20 eller 22 följande dagar. Hon tror att det är med högra sidan av näsan som hon "ser"!

LÖSNUMMER AV SÖKAREN KAN NU KÖPAS I EN DEL AV PRESSBYRANS KIOSKER I STOCKHOLM.

Vi fann vårt hem med slagruta

Av Robert S. Plimpton

En söndag för tre år sedan fick min familj besök av Roger Savaria och Raymond Poppelman, två vänner för vilka intresset för slagrutan är lika viktigt som för oss. Vid den tiden var jag president i amerikanska slagrutesällskapet, Roger var vice och Ray förtröendeman. Vi träffades för att diskutera slagruta och sällskapets angelägenheter, men plötsligt sa jag till dem: "Jo, mina herrar, Patricia och jag har ett problem. Vi står utan hem och måste hitta ett nytt någonstans och vara utflyttade härifrån inom några månader. Vad sägs om att leta med slagruta över kartor?"

Ray och Roger ställde sig beredvilligt till förfogande för att hjälpa oss i vårt predikament, och Roger frågade vilken trakt vi önskade ha undersökt. Eftersom jag kunde sköta min verksamhet boende var som helst i Nya England, föreslog jag att han skulle fråga slagrutan var inom detta område den *bästa* platsen var för oss att bosätta oss på — med tanke på min verksamhet och vad vi önskade för barnen.

I det han ställde frågan till sin slagruta som han höll lyftad i handen, nämnde han var och en av de sex staterna i Nya England och erhöll negativt svar (ingen rörelse) för alla utom Connecticut och Rhode Island.

Så tog vi fram kartor över Connecticut och Rhode Island, och Roger undersökte dem. Han arbetar mycket snabbt, och sedan han ställt frågan till slagrutan, ser han systematiskt över alla delar av kartan. När han får "reaktion", stannar han upp och gör ett märke på kartan och fortsätter sedan att gå över den med blicken tills han avverkat den i sin helhet.

Roger fick endast en reaktion på var och en av kartorna vi undersökte. En var i närheten av New Fairfield, Conn., och den andra och starkare var vid Westerly, R.I. Vi skrev upp vad vi fått veta och skildes åt.

Den kvällen gjorde min fru Patricia och vår son Gregory, också en god slagruteman, en del undersökningar av Westerlykartan och fick starkt utslag vid hörnet av *Watch Hill Road* och *Avondale Road*. Patricia antecknade resultatet och gick till sängs.

Ray stannande hos oss några dagar,

och följande dag, måndag, för Ray, Patricia och jag till Westerly för att finna vårt nya hem.

Första besöket gjordes på handelskammaren, där vi erhöll en förteckning över fastighetsmäklare i staden och rekommenderades en av dem. Vi brydde oss inte om rekommendationen utan i stället gick Ray över listan på mäklare med sin pendel i det han läste upp namn efter namn, sedan han frågat: "Vilken är den fastighetsmäklare som det är *bäst* för oss att träffa?" Hans pendel gick förbi det rekommenderade namnet för att välja ut ett namn längre ner på listan.

Jag ringde till mannen, och femton minuter senare såg vi på fastigheter. Det var endast två. Den första uteslöt vi, eftersom den saknade centraluppvärmning och vi var ute efter en åretruntbostad. Den andra låg i *hörnet av Watch Hill Road och Avondale Road!*

Huset skyddades från vägen av vackra, ständigt gröna träd, det hade ett helt avskilt läge, en stor lekplats för barnen, flera tunnland trädgård med fruktträd och vingård. Det hade också 17 rum, en underbar utsikt över en havsvik, hiss till tre våningar m. m.

I samma stund som jag trädde in på marken där, kände jag att stället hade "väntat på oss". Det var bara ett fel: priset var högre än vad vi kunde betala. Så vi åsidosatte det i våra tankar och beslutade att leta någon annanstans efter vårt hem. Det räcker med att säga att fastän vi i flera veckors tid såg på många ställen i Connecticut och New Hampshire, fann vi ingenting som kunde jämföras med "vårt" ställe vid Watch Hill.

Vi hade ett problem...och vi återgick till slagrutan!

Patricia satte sig en kväll och sa till pendeln: "Vi har beslutat oss för stället i Watch Hill men har inte råd att betala det begärda priset. Vill ägaren sänka det?" Pendeln sa "ja" (svängde fram och åter). Därefter frågade hon: "Vilket är det allra minsta belopp som han skulle acceptera för hela fastigheten?"

Patricia började med det begärda priset och gick nedåt i det hon väntade på svar från pendeln. Hon gick ner och ner och ännu längre ner . . . Till slut började pendeln rotera häftigt i en cirkel med sols. Detta har alltid varit dess

signal för ett definitivt *ja!* Vi var förbluffade. Den summa som pendeln angav, var obetydligt större än den ägaren inte långt dessförinnan hade sålt till litet hörn av egendomen för. Var det möjligt att mannen skulle gå ned så långt?

"Nej, absolut inte!" sa fastighetsmäklaren, när vi nämnde vårt erbjudande. "Han kommer aldrig att acceptera det. Han avvisade mer än det för ett år sedan."

Ray Poppelman insköt: "Om ni framför vårt erbjudande, garanterar jag att han kommer att acceptera."

Mäklaren talade senare om för mig att han trodde att vi var "ena riktiga stollar".

Emellertid framförde han vårt erbjudande, och det accepterades omedelbart.

En tillfällighet, säger ni? Inte alls. Ingen skulle ha nämnt en så låg summa som vi gjorde. Det verkade inte klokt. Och det gör det fortfarande inte.

Vi har använt denna metod tidigare och många gånger sedan dess och alltid tjänat oerhört på det. Om man har ett tryckande problem som fordrar omedelbar lösning, och så länge man inte använder metoden för småsaker, skall den verka för vem som helst.

Jag påstår att *vem som helst* kan lära sig detta, och jag menar det. Ju oftare man gör det, desto bättre blir man på det. En bra början är att skriva till The American Society of Dowsters, Inc., Danville, Vt. och be om deras

I denna värld är det så att människorna spontant bejakar de sköna, de starka, de glada, friska individerna, medan de fula, svaga, ledsna och sjuka blir satta åt sidan — man intresserar sig inte mycket för dem. Men i en värld där den andliga utvecklingen nått högre, är det inte så. Där ötnjuiter just de handikappade den största ökinning, ty alla vet att det är så mycket svårare för Universums Ande att dvälas i en organism som är behäftad med fel och svagheter än i en organism som är ett gott instrument för Anden. Så blir i en högre stående värld de genom fullhet, svaghet eller sjukdom handikappade ansedda som hjältar i det de visar Andens storhet under svåra villkor, och de livskraftiga sätter sig vid de svagas fötter och låter sig undervisas av dem.

Så är det i högre stående kulturer som kanske finns eller kommer att finnas.

boklista och upplysningslitteratur. Medsänd ett kuvert, adresserat till er själv, samt ett par internationella svars-kuponger, som kan köpas på närmaste postkontor, så kommer de begärda upplysningarna att kostnadsfritt tillställas er.

Lycka till med slagruteletandet!

I sammandrag från FATE Magazine, Evanston, Ill., USA med särskilt tillstånd.

I ett följande nummer: "Slagruteletande — ESP" av Robert S. Plimpton.

Anm. Tidningen Norra Västerbotten berättar den 9 augusti om en demonstration av slagruta som den 73-åriga slagrutemannen Sven Alfred Westermarck från Sandberg, Boliden, gjorde i Skellefteå för några kända lärda från TV-programmet "Fråga Lund". Professor von Friesen vägrade att vara med om undervisningen. "Den som inte har naturvetenskap som yrke kan hålla på med slagrutor och annat båg, men inte vi naturvetenskapsare", sa han.

Westermarcks slagruta gav kraftigt utslag för ett par små bitar av guldförande arsenikmalm, som han hade med sig i demonstrationssyfte, men vetenskapsmännen blev inte övertygade. Ett annat led i undervisningen bestod i att en guldring gömdes i blockterrängen (av en fru Berglöv och litteraturodocenten Ingvar Holm). För att förvilla Westermarck låtsades de gömma ringen på ett tiotal olika ställen. Under tiden stod Westermarck med ryggen mot dem. Bakom ett stenblock vippade slagrutan till, och — där låg ringen. "Mycket märkligt!" sa docenten Holm, men professor Lindroth ryckte på axlarna. Professor Bendz försökte sig som slagruteman, men redskapet var dömt i hans hand. Men då Westermarck tog professorn i hand fungerade slagrutan! Docent Ingvar var med som intresserad åskådare men gjorde inga kommentarer. Docent Jan Öjvind Swahn hade inte tillfälle att närvara vid Westermarcks undervisning, men han upplyste Norra Västerbottens medarbetare om att han som folklivsforskare var mycket intresserad av slagrutor och att "Fråga Lund" överhoppas med frågor om dem. "Hittills har vi bara lagt dessa frågor åt sidan. Vi befattar oss inte med övernaturliga saker i vårt program."

Den från TV i England kände Hughie Green som skadades allvarligt i en bilolycka, har berättat om en närliggande upplevelse av att befinna sig utanför sin kropp, när han var nära döden. I en intervju för tidskriften "TV World" återerinnrar han sig kraschen, efter vilken hans skadade kropp var instängd i bilvraket i fyrtio minuter. Hans medvetande sade i förtvivlan: "Så här är det alltså. Detta är döden." Och han fortsätter: "Så hade jag mitt livs märkligaste erfarenhet. Jag upplevde att jag hade lämnat min kropp och blickade ned på scenen med bilvraket. Men om det var min kropp som låg därnere, vad såg jag då med? Jag kunde se. Jag kunde höra. Och med stor tydlighet.*")

Arnulf Øverland	
En hustavle	
Der er en lykke i livet som ikke vendes til lede: Det at du gleder en annen, det er den eneste glede.	Der er en sorg i verden som ingen tårer kan lette: Den at det var forsent da du skjønte dette.
Ingen kan resten av tiden stå ved en grav og klage. Døgnet har mange timer. Året har mange dage.	

En engelsman vid namn Trevor H. Hall skriver böcker om parapsykisk forskning. I den senaste har han "avslöjat" pionjärerna inom det engelska parapsykiska sällskapet — och i synnerhet Edmund Gurney — som godtrogna amatörer som lät lura sig av bluffmakare.

Mr. Halls utgångspunkt och intellektuella grundval vid sitt arbete klargöres med följande anmärkning: "Det synes omöjligt att tänka sig att någon som inte var mentalt störd ens tillfälligtvis kunde tro att" spiritualismens fysiska fenomen kunde vara äkta.

Det kan sägas att många människor är så fixerade i sina föreställningar om vad som är möjligt och omöjligt vid naturlagarna, så som dessa synes i vår vanliga erfarenhet, att allt som strider mot dem, framstår som helt och hållet omöjligt.

Men filosofin lär oss att ingenting

synes för tanken omöjligt annat än det som innebär en motsägelse, t.ex. en trekantig fyrhörning eller ett däggdjur som lägger ägg. Det är således inget annat än okunnighet när personer som mr Hall — och hos oss t.ex. Carl-Herman Tillhagen — förnekar rapporterade fenomen på den grunden att de skulle vara "omöjliga".

Livet självt — människan, hennes medvetande, hennes invecklade organism t.ex. — vore lika orimligt utifrån materialisternas synpunkt. Ingen materialist kan väl tro att det är möjligt att med tanken påverka materien? Ändå är det vad som sker oupphörligt. När det ni nu läser, skrevs ned i manus på maskin, rörde skribentens *tanke* fingrarna så att tangenterna slogs ned, och när ni läser det skrivna, rör ni med er *tanke* ögonen så att ni ser texten.

Förvisso är materialismen lögn!

Källa: Psychic News, London.

x) Mycket tyder på att *anden själv* förnimmer allting, där den vistas. Det är med anden vi ser, hör osv, men i kroppen begränsas våra förnimmelser av sinnesorganen som upplåter för vårt andliga sinne endast ett bestämt fält av verkligheten.

Hughie Greens upplevelse är ingen enstaka företeelse. Ganska många har varit med om att de lämnat sin kropp och kunnat betrakta den och dess omgivning med en annan syn än kroppens.

VAD ÄR PSYKOGRAFI?

Av Poul Goos

(Forts. fr. föreg. nr)

Men det vi förnimmer - och alltså även dessa "naturlagar" - är ju *mentala* verkligheter, dvs skapas i vår hjärna på grund av våra sinnesorgans energioverförande, och det är lika galet att dra den slutsatsen att den värld som är utom oss, är analog med de mentala bilder som vår hjärna skapar av den, som det vore att säga att ett fotografi är precis detsamma som den person det föreställer. Tvärtom erkännes det att "den sanna verkligheten" måste vara något helt annat än de mentala bilder som vår hjärna skapar, i det att andra dimensionella förhållanden gör sig gällande. Vi förnimmer alltså endast en dimensionell "förkortning" i det vi förnimmer ett tredimensionellt "tvärsnitt" av en talmässigt högre dimensionerad sannare verklighet, och detta "tvärsnitt" *måste* vara något helt annat än den "sanna verkligheten" - liksom fotografiet är en dimensionell fortkortning till två dimensioner av den tredimensionella fysiska människan och för den skull bara är relativt "sann" i sin efterbildning.

På samma sätt äger naturlagarna blott relativ och också blott statistisk sanning; de är skenbart riktiga nog här i vårt mentalt förnumna tvärsnitt av den "sanna verkligheten" på samma sätt som t.ex. de statistiska beräkningar ett livförsäkringsbolag bygger på, är förbluffande riktiga, sedda i stor skala, men inte passar på den enskilda individen. Om statistiken således visar att den genomsnittliga levnadsåldern för fyra millioner människor är 65 år, är detta så noggrant angivet att försäkringsbolaget kan fastställa sin premie därefter och vara viss om att tjäna pengar! Men det betyder inte att var enda en i detta fyramillionerssamhälle dör i sitt sextiofemte år! — På samma sätt gäller naturlagarna blott relativt och statistiskt, där rum-tiden är så som av oss förnummen, men har ingen giltighet för atomvärldens elektron, positron, neutron osv. Men av denna nutida insikt följer då också att ingenting kan förkastas som omöjligt — man får helt enkelt undersöka en saks statistiska sannolikhet och värdera dess "möjlighet" därefter. Å andra sidan gör spiritisterna sig skyldiga till missförstånd när de med nästan fanatisk övertygelse hävdar sin hypotes riktighet. *Det är nämligen mycket lätt att tänka sig andra hypotetiska förklaringar utan att*

tvingas hänge sig åt teorier om självsuggestion, medvetensvinde eller andeteorin. Alla tre teorierna förefaller med samma litet för lättköpta. De två första är det relativt lätt att motbevisa (om än "motbevisen" byggs upp i vår hjärna och alltså är av mental art) — i gengäld låter sig andeteorin näppeligen direkt motbevisas, om än en närmare bearbetning av försöksmaterialet åtminstone synes visa att den i sin enkla spiritistiska form är missförstådd. Det verkar kunna med stor säkerhet fastslås att i varje fall upp emot 90 procent av psykografens meddelanden härstammar från vårt eget undermedvetna Ego — och den invändningen att ett meddelande innehöll något som *ingen* av de närvarande hade någon aning om, har ingen giltighet. Ingen människa vet (tyvärr) vad som döljer sig i hennes undermedvetande, som i detta sammanhang uppfattas som ett "arkiv" för varje förnimmelse, både medveten och omedveten, som har passerat hjärnan. Låt oss ta ett exempel: Jag sitter på ett tåg och läser, och vid sidan om mig sitter en gammal pastor emeritus och läser halvhögt ur en gammalgrekisk bok. Jag förstår inte ett ord gammalgrekiska, och jag hör överhuvud inte vad han säger, eftersom jag är helt upptagen av min egen läsning. Inte desto mindre sätter hans stämband luf-ten i svängningar — dessa svängningar går också in i mitt öra — de omformas till nervenergi i min hörselapparat som leder dem till hjärnan, där de uppfattas och bakom eller utom min uppmärksamhet sändes direkt ner till "minnesarkivet" — vilket vill säga att de faktiskt ligger i mitt undermedvetande. Om jag nu årtal senare t.ex. blir bedövd eller kommer i trans, kan det hända att jag plötsligt börjar tala gammalgrekiska! När jag sen kommer till medvetande igen, och händelsen omtalas och det också visar sig att jag aldrig har haft med gammalgrekiska att göra och inte förstår eller talar ett ord av detta språk, står man inför vad som verkar vara en gåta av ett slag som alltför ofta har lett till, tanken (och postulatet) att ifrågavarande individ i annan tillvaro levat i det gamla Grekland! (Detta exempel bygger på en verklig händelse: En svensk bondflicka som plötsligt började tala gammalgrekiska och som liten flicka hade varit på en prästgård me-

dan den gamle prästen mumlade för sig själv på detta språk.) Ingen människa vet alltså vad som finns i vårt undermedvetande,*) och det är i gengäld oemotsägligt att nästan varje meddelande genom psykografen refererar till något som en eller annan av de närvarande förstår men mycket ofta har en helt annan uppfattning om — dvs *medveten* uppfattning. Och just detta tycks mig vara det intressantaste med psykografiska experiment: Man kommer så att säga i en aldrig tidigare uppnådd kontakt med sitt eget undermedvetande, *man talar med sitt eget "sanna Jag"*! Och härigenom uppnår man en långt djupare kännedom om sig själv (och andra) än man tidigare hade haft. Man kan för flera år sedan ha utfört en handling som man inför sig själv alltid försvarat som t.ex. "fullt berättigad, rättfärdig och osjälvisk" — men så plötsligt en dag kommer t.ex. ens avlidna far eller mor i "glaset" och säger några sanningens ord som avslöjar ens egna för länge sedan glömda djupaste motiv. Det är självfallet alltid en "skyddsande", en avliden mor eller far, som säger oss sådana saker — emedan vi (dvs vårt undermedvetna) har erfarit att det tidigare var just dessa föräldrar (eller för spiritisten skyddsanden) som "sa oss mer eller mindre behagliga sanningar"! — Det är här också värt att lägga märke till att de tankar som via glaset hämtas upp från undermedvetandet, har mycket starkare vad vi kan kalla genomslagskraft än våramentala tankar. Man kan t.ex. inte med sin tanke *tvinga* glaset att säga det eller det — ja, man kan inte en gång, även om man med sin tanke med all makt försöker *ändra* meddelandet, förändra den tanke som glaset har börjat stava. När glaset t.ex. är mitt inne i ett långt ord, som det håller på att stava till, och man menar sig veta vad hela ordet är, kan man fråga om det är detta ord — och glaset avbryter då sin stavning och far bort till "ja" — eller det fortsätter lugnt stavningen, och det visar sig då vara ett annat ord än det man tänkte på. Man får det avgjorda intrycket att det är en annan person som här tar till orda — och det är det såtillvida också som det är ens okända "sanna Jag" men alltså näppeligen någon "ande" från en avliden.

Och så ändå: Det synes vara omöjligt att komma utom begreppet "en utanför oss varande intelligens, som dirigerar meddelandet" — och denna intelligens kan man ju då gott jämställa med spiritismens "andar". Vi skall nämligen komma ihåg att omkring glaset sitter 4-5 ja, kanske 10 människor. Så framkommer *ett* meddelande som

Människan är ingen ovidkommande åskådare till det kosmiska dramat. Vi har inom oss större släktskap med det gudomliga än vi kan föreställa oss. En människas själ är ett Herrens ljus, upptänt på den kosmiska arenan — — — och varje själ är outhärlig för Honom; människan är nödvändig, hon är nödvändig för Gud.

A. J. Heschel

kan vara uppsuget från *en* av de närvarandes undermedvetande — därefter ett annat som uppsuges från *ett* annat undermedvetande — så ett tredje osv. — Varför blir det hela inte kaotisk förvirring? Varför kommer inte ett ord från ett undermedvetande (eller *en* tanke) och därefter ett annat ord från ett annat undermedvetande? Vad är det som skapar den oemotsägliga ordningen hos något som i sig självt är kaotiskt förvirrat? Vi har ingen aning om det och får tills vidare hypotetiskt erkänna möjligheten av ett utanför oss varande "något" som dirigerar meddelandena — men i gengäld inskränker sig till att uppsuga dem från ett förhandenvarande arkiv av undermedvetna hågkomster.

Det faktum att det i rätt sällsynta fall verkar vara möjligt att få meddelanden om framtida händelser som verkligen "går i uppfyllelse", ändrar inte på de här framställda betraktelserna. Enligt Dunnes tidsanalys (läs härom i t.ex. Goos: Midt i den sjätte Dag. Psykisk Forlag 1950) kan det teoretiskt inses att det "sanna Jaget", vårt högre dimensionerade Ego, i sitt förnimmelsefält också innefattar den dimension som av oss uppfattas som tid, vilket vill säga att det vi förnimmer som liggande i framtiden, i den sanna verkligheten ligger i "nuet", dvs i det "tidlösa" (även kallat det eviga). Mitt Verit-Ego (sanna jag) kan därför likaväl se det som för mitt fysiska Jag är "framtiden", som det kan se det "förflutna". Det är detta förhållande som betingar de empiriskt bevisade "sann-drömmarnas" realitet, vilket åter bevisar analysens riktighet på denna punkt. Då nu vårt samtal med vårt "sanna Jag" via glaset får sitt "stoff" från detta "sanna Jags" förnimmelsefält, *kan* den teoretiska möjligheten tänkas att det kan framkomma meddelanden om framtida händelser, vilket också vid sällsynta tillfällen tycks ske. Och här lägger man märke till det betecknande och intressanta förhållandet att alla *tidsangivelser i regel är oriktiga!* Naturligtvis — ty "tid" är ett begrepp som är knutet till min fysiska hjärnas förnimmelser, men mitt "sanna Jag" har inte förbindelse med *denna* tid och tycks ha stora svårigheter med att få igenom en *riktig* tidsangivelse, vare sig det gäller förfluten tid eller framtiden.

Låt oss till sist se på ett psykografiskt "meddelande" av helt vanligt slag och lägga några anmärkningar till det.

Det var fyra deltagare. Glaset började snabbt att röra sig och stavade i rask följd: (Det skall sägas att alla namn är ändrade.)

"Kumekeimarnäka (en kort paus). *Karen reser Aten 1955.* (Fråga: Vad skall då Karen i Aten att göra?) *Gifta sig.* (Fr: Med vem?) *Albert.* (Längre paus, glaset roterar, tecken på att något nytt 'anmäler sig'.) *Kära Allesamman!* (Fr: Vem är du?) *Far.* (Vems far?) *Signes. Se upp med din hälsa, dina krafter räcker inte, lev därefter!*" Glaset roterar åter, börjar så snabbt: "Öyksudå gfulnlf uk (en kort paus). *Palle.* (Vem vill du tala med?) *Peter* ... *Var beredd, en befrielse och ära väntar dig. Du kommer att känna en stor glädje och tillfredsställelse. Du har större gåvor än du själv är klar över.*" (Paus. glaset stannar. Fråga: Är det mera? - - - Glaset går upp på "nej" och stannar därefter.

Hela detta meddelande är typiskt i sin form. Först utlöses alltså den nödvändiga kraften, men glaset "stavar" vilt och meningslöst - men plötsligt efter en momentan paus kommer det ord - det har kommit kontroll. Nu överbringar glaset det för de närvarande överraskande meddelandet att en av de närvarande ("Karen") 1955 kommer att resa till Aten och gifta sig med Albert! *Ingen* hade någon aning om detta! Nej...men den unga flickan ("Karen") *hade*, visade det sig, en kort tid innan i Tyskland träffat en grek, Albert, som bodde i Aten och med vilken hon höll på att brevväxla!

Hon förklarade högljutt att hon absolut inte hade tänkt på äktenskap med honom - nej, kanske inte i sitt dagsmedvetande - men undermedvetandet *kan* ha pysslat med tanken - (det vill säga att hon själv närmast omedvetet har haft idén) och nu bryter den fram. Så kommer åter en paus - och nu är glaset stavningsätt plötsligt ett helt annat: "Kära Allesamman" - precis det stavsätt som en av de närvarandes ("Signe") gamla, avlidna far använde! "Signe" har just varit sjuk, och nu råder hennes far henne alltså helt naturligt att vara försiktig och inte arbeta för mycket, alltså just den insikt som klart finns i "Signes" undermedvetande och möjligen också i dagsmedvetandet. Åter en paus, kontrollen sviktar och glaset stavar "vilt" - men åter kommer kontrollen på, och han presenterar sig som Palle. Palle är en avliden son till ett äkta par som inte var närvarande, men

han är alltid den som dirigerar fenomenen. Hans mor är mycket psykiskt känslig och tänker mycket på sin döda son. Det *kan* alltså vara därför som det kontrollerande "något" av henne är format som "Palle", varefter det kontrollerande begreppet också av andra som är knutna till denna familj, personifieras som "Palle". Det Palle nu säger är en typisk, undermedveten *önskedröm*, vi går ju alla omkring och hoppas på framtida glädje och tillfredsställelse - när det därefter sägs att "Peter" har större gåvor än han själv är klar över, så *kan* detta vara en korrigerande av hans dagsmedvetna böjelse för beskedlighet och räds-la att tilltro sig för mycket - men det kan också vara en reflex från en av de närvarande som möjligen ser ett "ljus" i "Peter"!

Och så följer pausen, och på frågan om det är mera, svaret "nej", varför det inte mer går att bringa "liv" i glaset!

På så sätt förlöper 90 procent av experimenten - intetsägande - och dock så intressanta och tankeväckande, när man analyserar dem noggrannare.

De parapsykiska fenomenen, till vilka också psykografen hör, har först under senare år tagits upp till en mer ingående vetenskaplig prövning, och det har visat sig - som det nästan alltid visar sig - att det som man för endast ett fåtal år sedan hänfullt förkastade som "dum övertro" likväl verkligen bygger på vissa realiteter, även om de slutsatser som man först drog av fenomenen, t.ex. att det var andarna som talade, *kanske* har varit förhastade. Som här visats, kan andra lika bra försök till förklaring ges - men likväl tycks det inte vara möjligt att förkasta "ett utanför människan varande dirigerande och kontrollerande 'något'".

Det finns endast *en* väg att gå, samma väg som professor Rhine vid Duke-universitetet går: Att genom årlånga rader av försök skapa ett material som är så stort att det kan brukas till statistisk bearbetning. På det sättet är det *kanske* möjligt att uppnå större vetande om dessa förhållanden.

*) Artikel om Edgar Cayce i Sökaren nr 5, 1965 antyder att olika människors undermedvetanden står i kontakt med varandra, oberoende av tid och rum. SM

Anm. De spiritualistiska fenomenen har tills nu i Sökaren beskrivits av spiritualistiska skribenter och av sådana som lämnat tolkningsfrågan öppen. Det är därför glädjande att kunna införa ett bidrag av en forskare som lägger fram icke-spiritualistiska tolkningsförsök. Härmed vill vi uppnå balans mellan för och mot, till nytta för den allvarlige sökaren.

SÖKANDE EFTER DET HÖGRE JAGET

Del II

Av Bo Johnson

Religiös erfarenhet visar att om en människa har en inriktning emot Gud och strävar efter att harmonisera sin personlighet och sitt liv i enlighet med de direktiv som är givna av gudainspirerade människor, går hon igenom en följd av inre upplevelser, ocheventuellt kulminerar sökandet i en upplevelse av gudomen. C.G. Jungs åsikt är att denna gudsupplevelse möter människan i hennes centrum. Här ligger kontaktpunkten mellan den personliga och den överpersonliga domänen. I kristna ord: "För att nå dit - för att se Fadern - måste vi gå genom Kristus, dvs leva det liv som han anbefallt. Har vi förvandlats genom den målsättning och självförglömmelse som Kristus talar om, blir vårt personliga medvetande moget att införlivas i Guds medvetande. Då upplever människan det transcendentala och lever under dess inflytande." Jung skriver att när man kommer in på fenomenet med människans centrum, så lämnar man det vetenskapliga området och hamnar i ren subjektivism, som dock ej alls är något godtyckligt. Det är bara det att det måste upplevas, det kan ej förstås intellektuellt. Genom aktivering av centrum transformeras själslivet, och de öppnade inre resurserna leveras ut som skapande aktivitet. Att det är en realitet kan man förstå av den ofta genomgripande förändring som sker hos individen. Det är en process i kärnan av vårt väsen, som frigör oss själva.

Jungs metod är att studera hur processen utvecklar sig, driven av en i personligheten inneboende målsättning, fram till "självförverkligandet". Ett annat förfaringssätt är att studera vissa former av meditation, där man via en symbol *direkt* gör sig medveten om centrum. Här skall i korthet redogöras för en meditationsform som är framställd i "Lotus Fire" av G. Arundale. Denna form kallas symbolisk yoga, emedan den är baserad på en symbol som i sig innehåller allt skapat i universum oberoende av tid och rum. Hela evolutionspanoramat koncentreras till en punkt. Denna punkt innefattar all medvetenhet, all form och allt liv. Symbolen är då fullständigt universell och allt-innehållande, och hela den kosmiska planen representeras. Den innehåller all tid och allt rum och representerar härigenom evigheten och det obegränsade. Meningen är att den

idé som symbolen utgör, skall byggas upp i vår föreställningsvärld. Vi relaterar nuets aktuella ting till denna symbol, och den blir allt verkligare och mer dominerande. Vi stämmer härigenom om vårt vanliga medvetande till att kunna förnimma i evighetens och totalitetens kategorier. Naturligtvis är det en logisk omöjlighet att i alla detaljer kunna bygga upp en symbol som täcker hela kosmos, men erfarenheten visar att bara vi kommer till en inlevelse av vad det skulle kunna vara, så är det tillfyllest. Men det fordras naturligtvis ett mycket starkt engagemang, en stark fantasi och inlevelseförmåga. Tanken bakom det hela är att punkten representerar tillståndet i den "kosmiska gryningen", innan skapelsen sker. Man skulle kunna tänka sig punkten som gudomens plan för universum.

Från naturvetenskaplig synpunkt sett är en sådan idé ej heller främmande, då evolutionen både är en astronomisk och en biologisk realitet. Blickar vi bakåt i tiden, når vi en punkt där ännu inget är skapat, men detta urtillstånd måste innehålla förutsättningarna för hela skapelseprocessen.

Man kan säga att denna punkt som är en kosmisk symbol, även är en symbol för centrum inom oss. Ibörjan utgör den en objektiv tanke som är skild från vårt eget jag, men efterhand som den växer i styrka och innehåll, kommer den liksom att få eget liv. Då kommer det ögonblick när man öppnar sig för den aktivitet som finns i symbolen och den får leva genom oss. Det är det ögonblick då det objektiva centrum i kosmos i symbolens gestalt även innefattar vårt eget jags centrum. I detta ögonblick förvandlas vårt medvetande, och vi upplever alla ting ur ett evighetsperspektiv. Detta genombrott till ett annat medvetande kommer så blixtnabbt att man måste tänka sig att detta centrum har två sidor som ligger varandra mycket nära. Ena sidan är balanspunkten för energierna i vårt personliga liv, centrum för det personligt undermedvetna, den andra tillhör det universella, evighetsdimensionen.

När vi skapar en inre samling och uppmärksamhet mot de kvaliteter som symbolen representerar, börjar den få liv. Vi söker även att vara i harmoni med den genom vårt handlande. Vi längtar efter och arbetar för genom-

brottet till den högre medvetandesfunktionen, men ännu så länge händer inget. Vi kommer inte längre än till en vackert utformad symbol och vårt begränsade personliga jag. Det stora problemet är hur det eftertraktade målet skall nås, hur man skall kunna bli ett med symbolen, låta det personliga övergå till det överpersonliga. För detta finns ingen metod. Här har vi lämnat metodernas område bakom oss. Det ögonblick då symbolens egen aktivitet började leva i oss, som vi beskrev ovan, är alltså ej frammanat genom vår egen ansträngning utan beror på andra omständigheter. Nu kommer ett stadium i meditationen som står i relation till religionens "nåd". Martin Buber talar om vår vilja att nå Gud. Men denna vilja måste komplementeras av en nåd utgående från Gud, där denne "lyfter" människan in i sig. I zenbuddismen talas om hoppet ut i det okända från toppen av den påle som vi klättrat upp på. Pålen utgör vägen och metoden, men har vi kommit till vägens yttersta punkt, måste vi ta ett hopp ut i det okända, och det är detta som är så svårt för oss att göra. Det innebär att vi måste lämna pålen, lämna vägen och allt det vi är förtrogn med och som vi har vår trygghet i och som vi tror att vi lever av. Kristendomen uttrycker det så att vi måste dö i Adam för att kunna leva i Kristus. Vi måste lämna den personliga världen för att bli medvetna om den överpersonliga. Att lämna det personliga som vi är, helt oförberedda, låter sig ej göras, ty vi känner bara det personliga livet, och hur skall vi kunna lämna något som är det enda vi känner? Förutsättningen är att något av detta andra i mänskligt medvetande är känt för oss om än ej klart förnummet. Vi måste veta om två poler i vårt väsen för att kunna gå från den ena till den andra. Känner vi bara till en pol, kan vi antingen stanna kvar i den eller genom någon slags "psykisk manipulation" skapa dess negation som ju dock ej blir något annat än att uppleva sig själv som tomhet, vilket är en vanlig upplevelse t.ex. under hypnos.

Denna andra pol finns aktivt i oss först när vi sökt den. Detta innebär att söker vi vårt eget centrum, kommer vi också närmare centrumets andra sida som representerar det universella. Zenpålen som vi klättrar upp på, mot-

svarar i Jungs terminologi vår vandring mot vårt centrum. Det är från pålens topp vi skall ta steget uti det okända och ej från dess nedre ända. Detta är viktigt. Vi måste in till centrum av oss själva för att nå vårt mål. Vi måste lösa en hel del problem i vår personliga natur innan vi kan möta de universella krafterna. När vi så når fram till centrum, märker vi att vi kommer under inflytande av universella kvaliteter. Detta kan förnimmas på många individuella sätt. Generellt kan nog sägas att det sker en markant stimulering. Känslor väckes och intensifieras, olika idéer av upphöjd natur kommer till oss som inspirationer. Vi får oanade glimtar av den omgivande verkligheten. T.ex. kan vi uppleva livet som en ström och kraft i tingen. Vi kan få en stark konstupplevelse inför något som tidigare varit helt trivialt för oss. Vad vi här står inför, är vad man skulle kunna kalla ett läckage genom centrum av den kvalitet som finns i det universella, in till vårt personliga jag. Ju mer vi efterhand närmar oss centrum, desto intensivare blir denna påverkan som klart förnimmes av oss i hela vårt väsen.

Nu är de två polerna vi talade om, medvetna. Den personliga har blivit fullt medveten genom våra meditationer över punkten och skärskådandet av oss själva för att vara oss. Vi har lärt känna oss själva. Den universella polen existerar som ett faktum i oss i och med att vi förnimmer dess inflytande på vårt dagsmedvetande. Genom punktmeditationen har vårt medvetande gradvis förvandlats så att det kan registrera den påverkan som kommer från det universella. Denna påverkan finns alltid även hos den helt oerfarne i dessa ting, men inflytandet blockeras effektivt av det dagliga medvetandets begränsade sätt att fungera på - dess bundenhet till tid och rum.

Genom att de två polerna är medvetna, har vi nu möjlighet att lämna den personliga polen, att göra oss fria från den i relation till det universella. Vi vet hur vi skall hoppa från Zenpålen.

I detta gränsland mellan de två världarna uppträder framför allt problemet med överstimulering, och därför betonas i yogalitteraturen kroppens och psykets rening. Även Jung har med rätta betonat farligheten av att i vissa fall närma sig det kollektivt omedvetna. Det är energifyllt, säger han, och besitter starka kvalitativa aspekter som fyller jaget till bristningsgränsen. Är trycket för starkt, kan jaget brista och vi har en psykos. Detta gäller i första hand vid tillstånd av svaghet i nervsystemet som kan va-

Om vi blott kunde lära oss att älska varandra, skulle våra problem lösas.

Ur Meditationer kring korset

ra konstitutionellt betingat men oftast beroende på felaktigt levnadssätt med uttröttnings. Även att forcera meditationen är farligt, speciellt långdragna koncentrationsövningar, som gör nervsystemet överretat.

Otto Viking har utgivit i bokform en rad meditationer som behandlar upplevelserna vid övergången från det personliga till det universella. Boken heter "At the Borderline and Beyond" (vid gränslinjen och bortom). Viking har tillämpat den symboliska yogan som är omnämnd här, och hans meditationer är stimulerande att läsa och belyser även svårigheterna som finns.

Vi är nu på vår meditations höjdpunkt och förnimmer i livet runt om oss den kvalitet som vår punktsymbol gjort oss känsliga för. Vi känner att det universella är närvarande, men det är ett svalg emellan vår egen person och detta andra. Vi önskar av hela vårt väsen att nå in i det. Men man finner att det är omöjligt att komma in. Det är som om den dörr vi bankade på, ej ville öppna sig. Som zenbuddisten skulle säga: "Jag vet ej hur jag skall hoppa från pålen." Då återstår att tillämpa den grundsanning som finns i religioner av olika slag, nämligen att man måste glömma sig själv i mötet med det gudomliga. Det gäller att lämna sig själv, alla de behov och tendenser som finns i och aktiveras av personlighetens liv. Vi måste lära oss att varsebli de olika tendenser, attityder och bindningar i vår person som står i vägen för oss nu, och skjuta dem åt sidan. Det gäller att nå en sådan tomhet och frihet inom oss att det universella kan rymmas i oss. Logiken säger oss att det obegränsade ej kan rymmas i det begränsade. Om vi gör oss fria från det begränsade, är vi beredda att ta emot det universella som då kommer som av "nåd". Upplevelsemässigt är det ej vi som glider ut i det universella, utan detta födes i oss — som en våg som rullar upp på stranden och fångar upp i sig en liten droppe. Droppen existerar fortfarande, men den har ej längre sin begränsade form. Den har blivit lika gränslös som oceanen. Zenbuddisten gör aldrig något hopp från pålen. Det är en omöjlighet. Han kan ej föra med sig sin personlighet in i en total upplevelse av det universella. Endast genom att inse detta och lämna sig själv när han sitt mål. Han finner att hela problematiken faller ifrån. Han är det universella och uttrycker sig i sin personlighet, som, just

genom att den lämnat allt av gamla reflexer och attityder, är fri att uttrycka och uppleva helt nya kvaliteter. Han upplever framförallt sin och alltets varas natur. Han Är. Har han möjlighet att reflektera över detta, förstår han att det är detta som är det universella och att det medvetandes-tillstånd som han befinner sig i, måste vara det som kallas det övermedvetna. Men i upplevelsen är det något helt annat än vad han trodde innan att det skulle vara. Frihetskänslan och glädjen kan bli outhärdlig första gången vi möter detta, men ingen av dessa starka upplevelser kan nu skada oss, ty vi är för tillfället helt renade innan "undret" skett. Vore vi ej renade i vår person, hade aldrig upplevelsen kommit till oss.

Erfarenheten att det universella födes i människan, kallas i religionen för den andra födelsen. I mystikerskolorna benämnes det den första invigningen och skall utgöra en mycket viktig punkt i en individs livsutveckling.

Sammanfattningsvis: På höjdpunkten av meditationen står vi på gränsen mellan det personliga och det universella, förnimmer att det universella närmar sig och frigör oss från det begränsade i personligheten. Då glider det universellas totalitet upp i oss och vi vet att vi i detta ögonblick upplever vårt väsens fullbordan. Vi vet att detta är vårt verkliga mål och känner en frihet och glädje som vi aldrig förr förnummit.

Detta liv som vi här för första gången kan registrera, är vad religionen kallar "liv i Gud". Det är Logos liv som uppehåller hela skapelsen och finns i alla ting och som är roten till alla ting. Men nu är det ej längre en idé, ett begrepp och en teori, utan det framstår helt plötsligt som en realitet. Detta även om vi ej väntat oss något sådant. Vi ser även att alla tankar och spekulationer som vi tidigare haft angående denna högre värld, har varit fullständiga misstag och endast tjänat som rikttningsvisare. De blir som grå skuggor och försvinner inför den bländande verklighet vi nu har tillträde till. Vi märker att den inte på något sätt är en funktion av tanken. Själva tanken är nu borta. Nu är det ett annat medvetande som är levande. Det är vår verkliga natur som framstår, och tanken är blott en funktion av denna.

Vi kan vara i denna medvetandesfunktion nästan hur länge som helst. Den blott är där. Vi känner ej den minsta belastning på vår hjärna, vilket måste ha sin förklaring i detta att vi har kunnat göra oss helt fria från att fungera i vårt intellekt. De energier som finns på detta högre plan, registreras ej

av det vanliga tänkandet och belastar sålunda ej. Var medvetandet fungerar nu, är fullständigt okänt för vetenskapen. Den österländska psykologin talar om *bodhi* eller det intuitionella planet. I vilken mån det är ett fungerande utanför hjärnans begränsade ram, vet man ej. Det är en fråga för parapsykologin. Men det finns inget av psykism i tillståndet. Inget av klärvoajans i vanlig bemärkelse, blott den extraordinära upplevelsen att jaget är ett med alla ting och är evigt. Man ser evighetsnaturen i alla ting och hur alla ting strävar efter att finna in till samma erkännande. Sådant som dödsrädsla finns ej här. Eftersom jaget upplever och är sin egen odödlighet=evighet, vore det fjärran att kunna hysa rädsla för att dö. Men vi vet att kroppen kommer att dö, den kropp som är en funktion i denna lägre värld för den evighetsnatur som faktiskt är en själ, hur egendomligt det än kan låta från vår vanliga utgångspunkt. Fenomenet förstås då man vet att det ej sker någon förändring av jagupplevandet när man träder genom centrum och kommer i kontakt med detta nya. Man är fortfarande sig själv men nu "mycket mera". En ny egenskap har dock framträtt: man är frigjord till sin rätta natur.

Detta tillstånd bryts när vi börjar fungera i personligheten. Vi bryter det själva genom att börja forma tankar. Vår uppmärksamhet riktas mot tankarna och i motsvarande grad förlorar vi registreringen av den enhetsdimension som vi tidigare klart kunde iakta. Den bästa beteckning förf. funnit för dessa två tillstånd är zenbuddismens "whole-mind" (helhets-sinnet) och "split-mind" (det uppsplittade sinnet). Det högre medvetandet karakteriseras framförallt av helhetsupplevande medan det vanliga medvetandet är bundet till vår mentala apparat och fungerar genom den och är den. I det finns ingen helhet utan endast ord, begrepp, bilder etc som är del-fenomen. Det går faktiskt en skarp gräns mellan dessa två medvetenhets-tillstånd, men vi kan vila en stund i skärningen mellan dem, s.a.s. i mitten av vårt centrum och reflektera över den erfarenhet vi gjort och forma den i meningar och minnesbilder för att föra dem med oss tillbaka till det vanliga livet.

Så här kan Du göra SÖKAREN en tjänst: Sänd in uppgift (namn och adress) på personer som Du tror kan vara intresserade av de ting som behandlas i denna tidskrift, och som kanske inte ännu är prenumeranter på den — de får då ett eller ett par nummer gratis som prov!

Vad är då denna enhet som uppleves? I det vanliga medvetandet, "split mind", finns ingen enhet. Allting upplevs åtskilt i tid och rum. Men övermedvetandet, "whole mind", förnimer en ytterligare aspekt av verkligheten som är grundläggande för alla ting, som är alla ting och utgör deras sanna natur. I detta har tingen sin rot och enhet. Vi måste här använda det begränsade ordet aspekt. Det betyder en sida av en sak, men i den intuitionella världen uppleves alla sidor av tingen, det finns inga begränsningar för vårt upplevande. Alla sidor, djup och höjder av tingen är tillgängliga.

Har detta högre medvetande någon betydelse ur vetenskaplig synpunkt? Kan det förmedla ökad kunskap? Det förefaller som att ett tillskott av kunskap längs den vanliga analytiska vägen ej erhålles, då ju medvetandet lämnat den funktionen. Men det skänker kunskap om tingens och vårt eget jags grundvalar, vilket är lika betydelsefullt att uppleva som kunskap hur tingen kan användas. Det stabiliserar vårt eget väsen och fyller ut det och påverkar vår syn på andra ting, förändrar vår relation till omvärlden från den egocentriska till den grupporienterade och altruistiska inställningen. Detta något om "nyttan". Framförallt har dessa dokumentationer värde i studiet av människan och medvetandet. Det är väl svårt att i våra dagar förneka realiteten av denna högre funktion. Dessa experiment genom meditation, där försökspersonen medvetet glider över till ett högre plan och redogör för alla förändringar och upplevelser, måste ha den största betydelse. Reflexer av det högre medvetandet har väl de flesta människor upplevt i form av intuitioner, visioner etc. Men dessa är ej ett direkt upplevande av det intuitionella planet självt, som av allt att döma är ett tillstånd i oss själva och kosmos. Det är något helt annat än våra vanliga upplevelsekategorier, visioner etc medtagna.

Vad är nu kriteriet på att man har detta medvetande? Eftersom det är rent subjektivt, finns knappast några objektiva kriterier såsom typiska tecken vid registrering av hjärnans elektriska aktivitet, projektiva psykologiska test etc.

Däremot är det subjektiva kriteriet distinkt och väldefinierbart. Som vi tidigare sett, kan ej det högre medvetandet fungera när det lägre är aktivt, under de villkor som här är angivna. Detta innebär att allt vad som gäller

(Forts. på sista sidan)

Vid den australiska UFO-konferensen i Ballarat detta år bad redaktören för Australian Flying Saucer Review, Andrew Tomas, den närvarande anglikanske prästmannen William Gill att säga några ord om sitt möte med fyra piloter på en mystisk maskin över Nya Guinea i juli 1959.

"Ja det är ju länge sedan nu", svarade pastor Gill, "sex år har gått sedan dess, och flera av de små detaljerna som då stod mycket klara för mig, har nu försvunnit ur minnet, eftersom jag inte har något nedskrivet som stöd. Men av själva scenen och i synnerhet av maskinen har jag livliga minnesbilder liksom av de fyra människor som vinkade och vi som vinkade tillbaka; och när vi fick tag på en fackla som vi tände i hopp om att om vinkningarna inte förmådde dem att landa, skulle kanske en fackelsignal visa dem att maskinen stod mycket bättre på marken, så att vi kunde ta oss en riktigt god titt på den på nära håll.

Vi trodde att den skulle landa den där natten — den kom mycket, mycket nära ned mot kusten, och vi sprang i väg ditåt i det vi hoppades att maskinen verkligen skulle gå ned, men den gjorde det inte. Den styrde uppåt igen, och strax efteråt sköt den iväg över bukten och försvann däröver på ytterligt kort tid."

Redaktör Tomas sköt in en fråga om vad pastor Gill trodde om detta luft- eller rymdskepps ursprung.

"Ja, det är givet att jag inte kan tala om varifrån det kom. Det såg ut som om det tillverkats av människor, det verkade lika naturligt som en ford-bil eller en båt eller något annat. Det såg inte överklagt ut, inte som om det ämnade företa sig något onaturligt, och det gav oss ingen spöklik känsla som man kunde vänta av något som kommer från yttre rymden. Det såg helt enkelt ut som om det var en naturlig maskin med folk som gjorde naturliga saker, som på en båt, kanske, och från den synpunkten kunde maskinen ha varit av jordiskt ursprung. Om den var från yttre rymden, kan den visa att folk därute är lika naturliga som vi."

Eleuterio Terte, i trans, opererar

GATAN GEORGE ADAMSKI
(Forts. fr. sid. 6)

är av förlöjliganden höll fast vid sin berättelse. Den tanken börjar — något obekvämt — vinna terräng att om, när människan eventuellt landar på månen, fakta skulle vara emot honom, förintar detta inte nödvändigtvis hela hans historia. Det kanske endast avlägsnar en del utbroderingar, och i så fall skall Adamski förbli vad han alltid varit — en gåta inom en gåtfull nutidsföreteelse.

Flying Saucer Reviews ledare juli/augusti 1965.

x) En rapportsamling som NICAP utgivit. xx) Ortografiska projektioner som Leonard G. Cramp gjort efter Adamskis foto, anses visa att dessa är bilder av ett verkligt föremål och ej teckningar.

xxx) Även astronauten Scott Carpenter skall ha sett "eldflugorna". Han beskrev också ett blått dis som utgör jordatmosfärens yttersta skikt. Elisabeth Klarer berättar i sin bok "I rymdskepp över Drakensberg" (Parthenon, 1959) om "ett underbart vackert färgbälte i djupt kungsblått, som tycktes bilda en cirkel runt jorden". Hon såg det under en färd i ett tefat som hon uppger att hon fått vara med om den 7 april 1956.

I kommentaren till artikeln om Croiset i nr 4 läses följande som förefaller vara en central synpunkt hos skribenten: "Någon framtidsföresägelse i egentlig mening förekommer nog ej...". Den noggranne läsaren undrar väl vad i all sin dar förf. menar med detta. Tanken som skulle uttryckas, var att något *förutvetande om framtiden* i egentlig mening nog inte förekommer. Det är klart att förutsägelser, dvs påståenden eller spådomar om framtiden, görs.

Det finns även en del andra uppgifter i S. som förefaller besynnerliga. I nr 1, 1965, kan man läsa att "denna tidskrift hävdar en ny världsbild..." men nr 4 meddelar att "tidskriften inte företräder någon speciell åskådning...". Vad skall man tro?

Sanningen skall vara att S. inte företräder någon åskådning som finns hos en bestämd organisation, grupp eller ideologi. Men utgivningen av S. är grundad på idén att den nu allmänna, naturvetenskapliga, materialistiska världsbilden är oriktig — samt att vi tycks äga vår tillvaro i ett andligt universum.

I nr 2, 1965 förekommer ett sakfel i artikeln om de la Warr. Det talas om en fotoapparat (kamera) med vars hjälp nian fått en del fotografier som anses vara foton av andekroppen. I stycket därefter beskrivs ett experiment, då man erhölet ett tankefotografi med "kameran".

Det skall sägas att det vid de två skilda experimenten varit fråga om två olika kameror som i konstruktion skiljer sig något från varandra. — Bilden på sid. 4 är ett tankefotografi och ej ett foto av andekroppen.

Finns det läsare av SÖKAREN som har erinringar av föregående inkarnation eller har barn som pratat om ett tidigare liv eller som känner till något sådant fall? Med. kand. N.O. Jacobson, Skomakaregatan 5, Lund, tel. 0412/422 92, är intresserad av att studera fall av ev. återfödelse.

"Pengar är viktiga och nödvändiga. De blir mycket viktiga när de förbindes med ett kärleksfullt hjärta. De blir då fulla av ljus, de torkar tårar, de skapar kontakter, de öppnar vägar för arbete åt människor, de gynnar det sköna, de stöder konsten, de hjälper kulturen. Och de som har fallit, lyfter sig; de som har varit sorgsna, börjar le; de som hade förlorat tilliten till livet, får sin livstro tillbaka; rikedom blir så ett medel till vänskap mellan människor och folk."

Ernesto Gramazio, affärsman och biträdande professor vid fakulteten för ekonomi och handel vid Roms universitet.

—o—

I Året Runt med början den 24 maj (nr 21) har gått en artikelserie av Sture Lönnstrand om en indisk pojke, Sunil, bosatt i staden Bareilly, vilken i detalj minns sitt föregående liv och där riktigheten i hans uppgifter kunnat bekräftas.

I Kvällsposten, Malmö, den 7 juni, kan man läsa om två engelska flickor, Jennifer och Gillian, som i detalj påminner om sina två döda systrar — bl.a. födelsemärke på samma plats — och där barnen känt igen de avlidna flickornas leksaker. — Jennifer: "Titta, där är ju Mary!" Gillian: "Det här är dockan som vi hade för länge, länge sedan." — Flickornas far var förvissad om att hans hustru skulle föda tvillingar, tvärtemot läkarnas förmodande, och att de skulle vara identiska med de döda döttrarna.

—o—

Michel Gauquelin, professor i Paris, har i *L'Influence des Astres* genom omfattande och grundlig undersökning påvisat samstämmighet mellan människors horoskop och yrkesanlag.

Från *Aftonrodnad och morgonbrand* av V. Vallberg.

—o—

EKONOMISKA MEDARBETARE

E.H. Wandér, Skutskär, 10: —, Folke Wiberg, Visby, 10: —, Al Eklund, Förslövsholm, 50: —, Ruth Magnusson, Göteborg, 20: —, Inez Wessbergh, Stockholm, 20: —, Gerda Eriksson, Hovslätt, 50: —, Boris Jungkvist, Sollentuna, 8: 25, Ingeborg Lindqvist, Stockholm, 10: —. Summa 178: 25.

Tack alla som genom penningbidrag hjälper till att göra SÖKAREN bättre! SM

BIORYTMLÄRAN UR EN ANNAN SYNVINKEL

Av Bertil Nilsson

Ungefär vid sekelskiftet hade en läkare och forskare, W. Fliess, på rent empirisk grund ansett sig kunna konstatera en periodicitet hos allt levande om 23 och 28 dygn. Dessa rytmer startar enligt Fliess vid födelsen och löper parallellt i form av två sinuskurvor med ständig fasförskjutning. De har sedan kompletterats med en rytm om 33 dygn, och man räknar alltså med tre rytmer och ett mycket stort antal inbördes variationer. Dag för dag förändrar sig de inbördes positionerna till uppnådda 23x28x33 dagar=58 år och 67/68 dagar. Vid den tidpunkten startar de tre rytmerna åter samtidigt i läge 1 liksom vid födelsen. Undersökningar uppges ha visat att denna dag (vid 58 år och 67/68 dagars ålder) kan anses vara lika kritisk som födelsedagen.

Dr. Fliess ansåg att talen 23 och 28 kunde tillämpas på en mängd biologiska förhållanden. Vad människan beträffar är 28 dygn en idealisk menstruationscykel, och 28-dygnsrhythmen kallas den "kvinnliga rytmen", medan 23-dygnsrhythmen anses vara den "manliga". Det uppges att man med hjälp av 23-dygnsrhythmen kan förklara en del oregelbundenheter i den ideala menstruationscykeln. 33-dygnscykeln kallas den "intellektuella".

Det är mycket svårt att behandla data på ett korrekt sätt, när man vill göra en statistisk undersökning av hur väl biorytmläran stämmer med verkligheten. Svårigheten att välja godtagbara kriterier är uppenbar, och validitetsbestämningar kan därför lätt bli godtyckliga. Man kan egentligen endast arbeta med olycksfall och dödsfall, om man inte har möjlighet att engagera ett stort antal försökspersoner i brett upplagda undersökningar. Det kan också vara svårt att få fram födesedata. Dessutom måste det röra sig om ett någorlunda homogent undersökningsmaterial — t.ex. alla olycksfall vid ett företag i kronologisk ordning. Sammanställningar av fall som plockats här och var, är meningslösa att bearbeta statistiskt. Det är lätt att göra felet att handplocka ett antal fall som visar sig stämma med teorin och anse dem som representativa, medan övriga fall blir "tveksamma, svårtydbara, ej enhetliga, ovidkommande faktorer".

Skribenten har gjort en undersökning av 106 olycksfall som inträffat vid en medelstor svensk industri. Av dem uppvisade 40 något biorytmiskt ogynnsamt läge. Om man antar att dessa människor haft personliga biorytmogram, hade dock endast fem av dem varit i ett så svårt läge att de borde tagit varning av detta och varit

extra försiktiga vid tiden för olycksfallet. Man kan alltså inte med fog påstå att de 106 personerna — med några få undantag — skulle ha varit behjälpta av personliga biorytmogram.

Friska människor förefaller i stort sett inte ha någon större nytta av rytmogram, om de nu överhuvudtaget tittar på dem. Variationerna i fråga om "förmåga" mellan olika dagar är oftast så små att de inte är märkbara. De flesta "kritiska" övergångar passerar helt obemärkt. Möjligen kan man ha användning för diagram vid specialträning av något slag, men det krävs mycket noggrann individuell utprovning för att komma underfund med i vilka avseenden man kan ha nytta av det.

Biorytmteorin befinner sig ännu på ett stadium, där den är helt underkänd av den medicinska vetenskapen och praktiseras endast av ett relativt fåtal läkare, huvudsakligen i Tyskland, Schweiz och USA.

Vad som enligt skribentens mening gör saluförandet av biorytmogram (på nuvarande forskningsstadium) till en högst betänklig sak, är det skadliga inflytande som kännedomen om dessa "livsrytmer" kan ha på neurotiska människor. Och även om mycket stöder teorin, har de flesta av dess förespråkare uppenbara svårigheter att ge klara besked om hur man praktiskt skall utnyttja ett personligt rytmogram.

Biorytmen fungerar enligt den ursprungliga teorin helt oberoende av yttre förhållanden och hänför sig endast till fysiologiska, inresekreteriska faktorer, och för den skull bör den, anser skribenten, främst användas inom medicinen, där den hör hemma. Att den kritiserats hårt är fullt i sin ordning. Visar den sig vara praktiskt hållbar, kommer den säkert att bli allmänt erkänd och tillämpad.

Litteratur:

Dr. W. Fliess: Der Ablauf des Lebens (Leipzig 1906)

Vom Leben und vom Tod (1909)

H. R. Früh: Rhythmenpraxis. Deine Leistungskurve (1953)

Sieg der Lebensrhythmen (1961)

Hugo Max Gross: Biorhythmik (1959)

Anm. Tidigare artikel om biorytmläran i nr 3, 1965.

MEDARBETARE I DETTA NUMMER:

Charles Bowen är redaktör för Flying Saucer Review, den kanske bästa och vederhäftigaste UFO-tidskriften på engelska språket.

Gordon Creighton har varit engelsk konsul i Sydamerika. Han är knuten som konsult till Flying Saucer Review.

Bertil Nilsson, född 1937, har avlagt akademisk journalistexamen och är verksam som teckningsman i Göteborg.

Robert S. Plimpton är chef för ett företag som importerar lantbruksprodukter från England. Han är numer bosatt i Florida utom under somrarna, då han med sin familj bor i det hus som beskrivs i artikeln. Han har examen från Connecticutuniversitetet.

—O—

SOKANDE EFTER DET HÖGRE...

(Forts. fr. sid. 14)

det högres särart ej kan uppfattas och förstås av en människa som aldrig upplevt detta. De skrifter som beskriver denna högre domän i termer av Enhet, Gud etc verkar obegripliga, ev. naiva. Det fenomen som uppstår, är att när en människa får väckt sitt högre medvetande, förstår hon vad andra meddelar från denna nivå. Hon upplever det så som om hon själv formulerat det, ty det är samma erfarenhet som de olika personerna upplever. De andliga skrifterna blir förståeliga. Denna förståelse kommer plötsligt och distinkt, och detta utgör kriteriet. Ett annat kriterium är att den "pånyttfödde" får förmåga att hjälpa andra människor därhän genom den insikt han har av sin egen natur.

Eleuterio Terte i trans undersöker en patient. (Om psykiska operationer se SOKAREN nr 3 o. 6, 1965.)